

Arnhem, 12 juni 2022

Lieve Jesse en Attje,

Van mijn zoon kreeg ik een doosje waar vogeltjes in zitten.
Of iets preciezer: het geluid van vogeltjes.

Er zit een infrarood-oogje op,
dus wanneer het doosje bewegingen opmerkt
spoort het de vogeltjes aan tot zingen.

Ik heb het op de WC gehangen.

Wie bij ons thuis gaat plassen
wordt getrakteerd op een natuurgetrouw fluitconcertje.

Wat midden in de nacht nogal vervreemdt:
wanneer ik in het donker
en in het web van slaap gevangen
de trap afstommel
en in het toilet een aubade krijg,
raak ik even verloren tussen werkelijkheden
en lossen schemertegels op tot vrije natuur.

Andersom gebeurt het me ook;
dat wanneer ik me in het bos begeef
waar het besnavelde deel van het dierenrijk tekeer gaat,
ik me een moment lang op mijn gemak waan.

En de bossen hier zijn al zo bijzonder.

Wie vanuit mijn huis naar de Veluwe fietst,
op de Cattepoelseweg onder het viaduct door duikt
en naar links kijkt, ziet op mooie dagen,
tussen de bomen verscholen eenhoorns staan.

Neushoorns, zegt de kniesoor dan,
alsof het minder bijzonder is
om op 52 graden noorderbreedte
een kudde neushoorns aan te treffen.

Ik mag dat wel,
dagen waarop we even niet weten
of dat wat we zien en horen écht is -

of dat de verbeelding in opstand is gekomen,
losgebroken uit de gevangenschap van ons hoofd
om de grijze realiteit met kleur te vullen.

Ik koester die dagen, de dagen
waarop feiten voor de dromen wijken.